

Alexander vom Stein

Over een bloedzuiger en vuur

Spreuken 30:15-16

Ik sta al drie dagen bij een groot takkenvuur en voed het met takken en versplinterde boomstammen. Twee mensen slepen het aan, ik mag het erop leggen.

Op de een of andere manier moet ik denken aan een passage die ik pas een paar dagen geleden op papier heb gezet – toen pas was ik eraan toe om iets over de bloedzuigers te schrijven... Wat een rare en vieze beestjes! En wat heeft hun vermelding in de Bijbel te betekenen? Op het eerste gezicht lijkt de verzameling spreuken van Agur (Spr. 30) een wilde mengelmoes. Plotseling duikt daar deze spreuk op:

‘De bloedzuiger heeft twee dochters: Geef, Geef. Deze drie dingen worden niet verzadigd, vier zeggen niet: Het is genoeg. Het graf, een gesloten baarmoeder, een land *dat* niet van water verzadigd is en het vuur zeggen niet: Het is genoeg’ (Spr. 30:15-16).

Wat betekent dit? Een verklarende vertaling maakt het iets duidelijker: ‘Mensen gedragen zich als bloedzuigers. Ze zeggen: ‘Geef! Geef!’ en zuigen anderen leeg. Drie zijn onverzadigbaar, en vooral de vierde krijgt nooit genoeg.’

De spreuk zegt dus: net zoals de bloedzuiger zich vastbijt en leeft van het bloed van zijn slachtoffers, zijn ook veel mensen hebzuchtig. Zijn twee dochters schreeuwen: Geef! Geef! Of deze dochters nader omschreven kunnen worden, blijft onduidelijk. De Ierse exegeet Adam Clarke (1762-1832) zag in hen jaloezie (of hebzucht) en gierigheid, als beschrijving van de gevallen menselijke natuur. De mens verlangt

naar wat hij nog niet heeft, krijgt nooit genoeg en geeft niets terug. Dit karakter komt ook tot uiting in drie andere dingen en vooral in een vierde (in het getallenvers wordt het laatste element van de opsomming altijd extra benadrukt): het dodenrijk (Sjeool), de gesloten baarmoeder (die steeds weer zaad opneemt, maar geen vrucht voortbrengt), de aarde die nooit genoeg krijgt van water, en het onverzadigbare vuur.

Als ik naar de vlammen kijk, denk ik hoe treffend deze vergelijking is. Het zou absurd zijn als men op een gegeven moment zou merken dat het vuur zwakker wordt omdat het geen 'trek' meer heeft om nog meer brandstof te verbranden. Het tegenovergestelde is waar! Hoe meer en hoe sneller men takken op de stapel gooit, hoe heviger de vlammen omhoogschieten en hoe sterker het vuur woedt. Daarbij zijn een takkenvuur en zelfs de grootste bosbrand slechts een heel zwakke afspiegeling van de 'moeder aller vuren' – het hellevuur. Het overtreft niet alleen in de tijdsdimensie (mogelijk brandde het al voordat er op aarde ook maar enig vuur brandde – en het zal eeuwig blijven branden), maar ook in zijn onverzadigbaarheid. Niemand zal in de hemel komen omdat er in de hel geen plaats meer is. Het is oneindig tragisch als mensen daar uiteindelijk terechtkomen, want het was oorspronkelijk niet voor hen bestemd, maar dat het 'voor de duivel en zijn engelen is bereid' (Matt. 25:41). Dit herinnert ons eraan dat er nog een grote taak ligt voor iedereen die weet hoe men aan het laatste vuur kan ontkomen!

Hoe anders is de Heer Jezus, wiens gezindheid is: 'Het is gelukkiger te geven dan te ontvangen' (Hand. 20:35). Dat bewees Hij tijdens Zijn leven: in tegenstelling tot een bloedzuigermentaliteit vergiet Hij Zijn eigen bloed (Matt. 26:28). Dat wil zeggen dat Hij Zijn leven gaf, niet alleen voor Zijn volgelingen en vrienden (Joh. 10:15; 15:13), maar toen wij nog vijanden van God waren, heeft Hij ons door de dood van Zijn Zoon met Zichzelf verzoend (Rom. 5:10). Hij stelde zich bloot aan de haat en hebzucht van Zijn vijanden, die tot uiting kwam in het luide, buitensporige geschreeuw om de wreedste dood en de vreselijke mishandelingen. Wat een contrast bestaat er tussen de vijandige mensen die als bloeddorstige bloedzuigers rond het kruis stonden en de met bloed overgoten Zoon van God die eraan hing.

De Heer Jezus is echter niet alleen het tegenovergestelde van de bloedzuiger, maar Hij kwam ook tegemoet aan het beschreven verlangen en bevredigde het. Als Verlosser ontnam Hij door Zijn overwinning aan het kruis de macht van de dood (1 Kor. 15:51-58), die uiteindelijk volledig zal worden weggenomen (1 Kor. 15:26). Als Schepper is Hij het die nakomelingen schenkt: 'Zie, kinderen zijn het eigendom van de HEERE, de vrucht van de schoot is Zijn beloning' (Ps. 127:3). Paulus verklaart dat 'Hij Zich niet onbetuigd heeft gelaten in goeddoen, door u uit de hemel regen en vruchtbare tijden te geven en uw harten te vervullen met voedsel en vreugde'

(Hand. 14:17). Zo vervult Hij met wat Hij vrijwillig geeft zowel de diepste geestelijke behoeften – het overwinnen van de dood en het verkrijgen van eeuwig leven – als de grootste biologische behoeften: voortplanting en voedsel.

Dan blijft het vierde en belangrijkste element over: het vuur. Zolang het zuurstof krijgt en de nodige reactietemperatuur aanwezig is, blijft het volgens zijn aard branden tot de brandstof op is. Maar vuur als fysisch fenomeen is slechts een symbool voor een definitief oordeel, waar alles naartoe gaat. God voert dit oordeel uit: 'Immers, onze God is een verterend vuur' (Hebr. 12:29). Enerzijds zal de hele kosmos in vuur en vlam eindigen wanneer de dag des oordeels komt, 'waarop de hemelen met gedruis zullen voorbijgaan en [de] elementen brandend vergaan en [de] aarde en de werken daarop zullen gevonden worden' ¹ (2 Petr. 3:10).

Anderzijds zullen alle onverloste mensen uiteindelijk in het vuur worden geoordeeld, zoals Johannes in een visioen wordt geopenbaard: 'En als iemand niet geschreven gevonden werd in het boek van het leven, werd hij geworpen in de poel van vuur' (Openb. 20:15). God heeft een dag vastgesteld 'waarop Hij het aardrijk in gerechtigheid zal oordelen door een Man Die Hij [daartoe] heeft bestemd, waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit [de] doden op te wekken' (Hand. 17:31).

De uitvoerder van dit oordeel is dus ook de Heer Jezus. Hij heeft zich hiervoor 'gekwalificeerd' door eerder het 'oordeelvuur' van God over Zich heen te laten komen. Zijn opstanding bewijst dat Hij dit oordeel kon dragen en doorstaan. Hierdoor kan ieder mens die in Hem gelooft van het laatste vuur worden gered. Maar dat is niet alles: omdat elke zonde slechts één keer wordt geoordeeld, staan alle verlost en onschuldig voor God alsof ze nooit iets verkeerd hebben gedaan. Terwijl God in veel religies wordt beschreven als een bloedzuiger die door mensen moet worden gesust met het bloed van dieren of zelfs mensenoffers, laat de Bijbel zien dat het precies andersom is: de mens heeft de aard van een bloedzuiger en het is God die met bloed voor alle schuld betaalt.

Bron: Uit het Duits. 'Mijmering' van Alexander vom Stein

---

¹ Het Duitse artikel zegt vertaald: 'de hemelen met een geweldig geraas zullen verdwijnen, de elementen door vuur zullen worden ontbonden en de aarde en de werken daarop zullen worden verbrand'

